

[H. K. Sørensen.]

være bekendt at have den mening, at disse varer stammer fra et område, som det ikke er fair at forlange at vesteuropæiske industrier og arbejdere skal konkurrere med. Den liberalisering, der er sket som følge af vort medlemskab af OEEC, er via mestbegunstigelsesklausulerne blevet udstrakt til de lande, jeg her har nævnt, og som derved får en ikke berettiget indflydelse på danske markesforhold.

Jeg opfordrer den højtærede handelsminister til snarest ligesom sin svenske kollega at overveje, om det vil være muligt at træffe forholdsregler, så denne ubillige og for dansk industris eksistens og udvidelse skadelige konkurrence kan begrænses til sådanne varer, der måtte være baseret på de for de pågældende lande særegne råstoffer.

Jeg vil gøre den bemærkning, at omend jeg her i særlig grad har fremhævet forhold, som gælder for tekstilindustrien, ved jeg vel, at den japanske konkurrence — og i det hele taget konkurrencen fra østen — også har indflydelse og vil få stor indflydelse på andre vareområder, så disse forhold kan i virkeligheden udmærket siges at være generelle for hele industrien.

Lyder det nu ikke besynderligt at tale om udbygning af dansk industri under disse vanskelige forhold, forhold, som enhver industrigren kan vente at stifte bekendtskab med fremover? Jo, det gør det vel nok i de flestes ører, men til trods herfor er der nu alligevel rundt omkring i landet megen latent virke-trang til stede, lyst til at foretage sig noget, lyst til at skabe noget. Jyllandsposten bringer i dag meddelelse om et stort foretagende, den projekterede nye nylonfabrik i Silkeborg.

Vestjylland befinder sig i øjeblikket i en tilstand af opstemthed, blot fordi der er peget på, at der stadig er mange muligheder at udnytte herhjemme. Det er nu ikke blot i Vestjylland, at der er muligheder til stede, og det er ikke blot dér, at befolkningen selv vil kunne give et stort bidrag til at udbygge forskellige erhvervsgrene. Området i Midtjylland må ikke glemmes i denne forbindelse; her vil der også være store chancer for heldig placering og nyindretning af industrier såvel i områdets byer som i landområderne. Det er ikke alene i områderne ved Herning, Hammerum og Ikast,

det er muligt at skabe en industri. Hele denne fortrinlige indsats kan videreføres østover. Det behøver ikke at være trikotage- eller tekstilindustri, men det er nødvendigt, at man rundt omkring i de forskellige byer og sogne i fællesskab gør en indsats.

Det er, som om det af og til er vanskeligt at få planer og projekter frem i den rigtige form, og jeg ville tro, at en egentlig organisation i hver kommune, som kun havde til formål at undersøge sådanne projekters holdbarhed og tage sig af sådanne projekters virkeliggørelse, ville være overmåde gavnlige. Jeg tænker slet ikke på organisationer svarende til de tidligere — de består jo delvis endnu — kendte erhvervsråd. Jeg tænker på organisationer, der i sig selv havde kraft til at give en virkelig hjælp igennem en garanti. Der savnes nemlig ikke hos bankerne vilje til at tage sig af nye foretagender, men det er et rimeligt krav, at den, der fremkommer med en sådan plan, selv eller ved hjælp af en kreds, der er interesseret i ham, præsterer en margin-sikkerhed. Man kunne måske finde en egnet form for en indsats fra en egnens befolkning, således at denne i det givne øjeblik kunne træde hjælpende til. Der er, som jeg har bemærket, muligheder nok. Vi vil alle være interesseret i deres udnyttelse. Det kan nok fremmes ved egnens egen indsats, men det kan også fremmes derved, at angsten for unfair konkurrence fra både den ene og den anden side fjernes.

Hanne Budtz: Det kan ikke være den højtærede undervisningsminister ubekendt, at der i det sidste par dage har været meget røre omkring den påtænkte nedrivning af de historiske bygninger i Rigersgade, det gamle garnisonssygehus og munderingsdepotet. København er jo en fattig by, fattig på gamle og smukke bygninger; mange er gået tabt ved brandene i 1700-tallet og ved bombardementet af København i 1807. Det er derfor nødvendigt, at vi værner om de forholdsvis få gamle og smukke bygninger, vi har, ikke mindst når de udgør et led i et helt kvarter. Det har lovgivningsmagten og administrationen naturligvis også haft øje for, og vi har derfor fået fredningslovene og specielt vedrørende bygninger bygningsfredningsloven af 1918.

De omtalte bygninger i Rigersgade er